

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3044/2021
25.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате разлике плата, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 195/20 од 16.06.2021. године, у седници одржаној 25.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 195/20 од 16.06.2021. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 47/2018 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од 01.06.2013. закључно са 31.05.2016. године исплати износ од укупно 3.302.062,24 динара и то у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом, све ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке тужена је обавезана да на износе из претходног става изреке, у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.06.2013. закључно са 31.05.2016. године и исте уплати Републичком фонду за ПИО Филијала за Град Београд, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 442.620,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 195/20 од 16.06.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке, тако што је тужбени захтев за исплату накнаде материјалне штете на име мање исплаћених нето плата за период од 01.06.2013. до 31.05.2016. године са каматом и доприносима за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.500,00 динара. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. тог закона и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у радном односу код тужене на радном месту шеф Одсека за сузбијање кријумчарења ... (ОСЛ), Одељење за сузбијање организованог општег криминала у Служби за борбу против организованог криминала. Тужилац је у Службу за борбу против организованог криминала распоређен 01.04.2006. године, решењем тужене од 20.03.2006. године, са радног места: сузбијање тешких крађа и крађа у становима у Одељењу за сузбијање имовинских деликата, Управе криминалистичке полиције, Полицијске управе за град Београд. Оценом налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да у спорном периоду тужиоцу није исплаћена плата у складу са Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за сузбијање организованог криминала, па је висина неисплаћене разлике утврђена према вредностима двоструке нето плате са минулим радом у укупном износу од 3.302.062,24 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужиоцу припада утврђена разлика неисплаћене плате обрачуната непосредном применом наведене Уредбе, са припадајућим доприносима за обавезно пензијско и инвалидско осигурање.

Другостепени суд је отворио расправу на основу члана 383. став 4. ЗПП, поновио изведене доказе које је оценио у смислу члана 8. ЗПП и утврдио износе исплаћених нето плата које је тужилац примио након преласка у Службу (за спорни период), као и да је на претходном радном месту са кога је ступио у Службу 01.04.2006. године, остварио нето плату за март 2006. године у износу од 29.627,69 динара. Двоструки износ те плате од 59.255,38 динара, по становишту другостепеног суда представља меродавну вредност двоструког износа основне плате остварене пре распоређивања на основу члана 18. став 1. и 2. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ број 42/2002) и члана 2. став 1. наведене Уредбе („Службени гласник РС“ бр 14/03 ... 114/14). Доводећи у однос ове две вредности закључио је да износи исплаћене плате у Служби (у спорном периоду) премашују меродавну вредност двоструког износа основне плате остварене пре распоређивања (59.255,38 динара). По налажењу другостепеног суда у поступку доношења побијане првостепене пресуде, двоструки износ плате утврђен је према

плати тужиоца коју је остваривао након премештаја у Службу, што представља погрешну примену наведеног материјалног права. Зато је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према члану 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ број 42/2002... 32/2013), лица која обављају послове и задатке у државним органима посебним организационим јединицама из овог закона имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Плате лица из става 1. овог члана уређује Влада (став 2.). На основу овлашћења из наведене законске одредбе Влада Републике Србије је Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ број 14/2003 ... 114/2014) уредила плате ових лица, тако што је у члану 2. став 1. одређено да се плата лица која обављају послове у наведеним организационим јединицама државних органа обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове уредбе. По члану 3. став 6. Уредбе, додаци на плату утврђени законом запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају се у складу са законом, другим прописима и колективним уговором.

Полазећи од наведеног, запослени који су пре ступања на рад у Службу били радно ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате коју би остварили на пословима и задацима у том министарству, што значи да се двоструки износ плате обрачунава са свим увећањима плате коју би то лице остваривало на ранијем радном месту, односно свако увећање основне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа основне плате у овим организационим јединицама, уз органичење из наведене законске одредбе (члан 18. став 1.).

Сходно томе становиште другостепеног суда није правилно јер се као основ за обрачун разлике у читавом спорном периоду не може узети двострука плата коју је тужилац остварио на претходном радном месту у марту месецу 2006. године, без увећања које би касније остварио на том радном месту. Закључујући да је укупан износ неисплаћене разлике утврђен вештачењем (3.302.062,24 динара), одмерен на основу вредности двоструке плате коју је тужилац остваривао у Служби након премештаја, другостепени суд је пропустио да утврди износ двоструке плате са свим увећањима које би тужилац остварио на радном месту одакле је прешао у Службу. Уколико се вештак економско-финансијске струке није бавио тим обрачуном, требало је да другостепени суд на основу члана 270. став 4. ЗПП затражи од вештака допуну вештачења или изјашњење на рочишту у складу са одређеним предметом вештачења. Наиме, вештаку је дат задатак да утврди износ плате коју је тужилац остварио пре

ступања у Службу, као и износе плата које би остварио непосредном применом Закона и Уредбе, посебно имајући у виду кретање коефицијената на претходном радном месту, те да изрази разлику у односу на исплаћене плате у Служби (решење П1 47/18 од 23.07.2018. године). Ради правилне примене материјалног права, практично је потребно утврдити колико је тужилац на име плате примио у Служби и колику би плату остварио на претходном радном месту са свим повећањима (у двоструком износу) за спорни период и оценити да ли тужиоцу припада тражена разлика према одређеном тужбеном захтеву. Зато је Врховни касациони суд укинуо другостепену пресуду и предмет вратио истом суду на поновно суђење, као и одлуку о трошковима поступка јер њихова висина зависи од укупног успеха странака у спору.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 3. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић